

El calvari d'una parella jove gironina per trobar un pis de lloguer: "No pots abandonar el teu gos perquè no trobes pis"

Tot i tenir ingressos estables i contracte fix, Aicha Tarik i la seva parella fa més d'un any que no troben pis a causa dels preus elevats, els requisits exigents i la discriminació per tenir mascotes

La parella no s'ha limitat a buscar a Castelló d'Empúries i Empuriabrava. Han ampliat la recerca a Figueres, Roses, l'Escala, Ventalló, Vilabertran, Vilafant i altres municipis de la comarca, arribant a plantejar-se desplaçaments de fins a quaranta o cinquanta minuts per anar a treballar. "Ja ens va malament per la gasolina i el desgast del cotxe, però igualment hem buscat per tot arreu", expliquen. Un dels obstacles amb què es troben és tenir dos gossos. Expliquen que moltes portes se'ls han tancat només per aquest motiu. "No volen animals enlloc", lamenten. Asseguren que s'han ofert a pagar assegurances per cobrir qualsevol desperfecte o assumir condicions especials, però la resposta acostuma a ser la mateixa. "Per nosaltres són família. No els abandonarem per trobar un pis". La recerca va començar quan tots dos van aconseguir contracte fix, una condició imprescindible per optar a qualsevol lloguer. Durant mesos van esperar aquest moment pensant que seria el pas definitiu. Des de llavors miren anuncis cada dia. "Durant els descansos de feina, al vespre, abans d'anar a dormir. Truquem, escrivim, visitem immobiliàries. Sovint, sense ni tan sols arribar a veure el pis". És molt frustrant, diu l'Aicha perquè "moltes vegades demanes festa a la feina per anar-lo a veure i, abans d'arribar, ja t'escriuen dient que està llogat". La competència és molt gran. Qui accepta abans les condicions, encara que siguin abusives, es queda el pis, diuen. El principal obstacle és el preu. Moltes vegades, el problema JA no és el pis. És arribar-hi. "Quedes per veure'l. Demanes festa a la feina. I abans d'anar-hi t'escriuen que ja està llogat. Ni el veus" assenyala l'Aicha. "És una pena haver de lluitar tant per una cosa tan bàsica com un sostre on viure", diu la seva parella. "Nosaltres som gent que fem les coses bé. Treballem tots dos, tenim els nostres sous, estabilitat... no venim a fer res mal fet". Expliquen que sempre estan disposats a complir les condicions: pagar fiança, avançar diners, el que calgui i demanen que "com a mínim, ens donin l'oportunitat de veure el pis. Si ja t'has compromès a ensenyar-lo, almenys això." Han arribat a estirar el pressupost fins als 800 euros mensuals, una quantitat que representa gairebé la meitat dels seus ingressos. I, així i tot, les opcions són mínimes. Recorden especialment un pis anunciat com a dues habitacions i 60 metres quadrats. A la realitat era un espai minúscul amb escales estretes, sostre baix i unes golfes on ni tan sols es podia estar dret. "El propietari mateix ens va dir que a l'estiu allà dalt no s'hi podia dormir" i el preu era de 650 euros al mes. Altres opcions resulten ser estafes: Anuncis perfectes, preus raonables i fotografies atractives que acaben amb una petició de pagament previ a través de plataformes de reserves vacacionals. "Juguen amb la il·lusió de la gent". Quan finalment apareix un pis viable, arriben els requisits: nòmines dels últims sis mesos; contracte indefinit: et demanen que tinguis uns ingressos triples respecte al preu del lloguer et demanen diverses fiances que inclou, assenyalen, les comissions d'agència encara presents malgrat la normativa. "Si et negues a pagar alguna cosa il·legal, simplement et diuen que ja està llogat", relaten. "La necessitat deixa poc marge per discutir. Moltes persones acaben acceptant-ho igualment per no perdre l'oportunitat". Sobre el tema de tenir dos gossos: "són una part inseparable de la família". Però, en el mercat actual, això s'ha convertit en una barrera gairebé definitiva. "Ni tan sols oferint una assegurança per cobrir possibles desperfectes causats pels animals ens accepten, tot i que mai no ens han ocasionat cap problema i són molt tranquils". Asseguren que, en realitat, "molts propietaris rebutgen directament qualsevol mascota, independentment del comportament de l'animal. "Quan tens un animal, assumeixes un compromís amb ell: no el pots abandonar perquè no trobes pis. Tens la responsabilitat d'un ésser, no el pots deixar a la mínima complicació." Critiquen la contradicció entre el discurs i la realitat. "Ens omplim la boca dient adopta animals, estima els animals... però després, a l'hora de buscar pis,

ningú els vol." Asseguren que això els tanca moltes portes. "Hi ha moltes lleis, molta normativa a favor dels animals, però després, per accedir a un habitatge, si en tens un, no hi ha manera." I fins i tot expliquen situacions concretes: "Ens pregunten quins gossos tenim. Si és petit, pot passar... però en el nostre cas, que és una barreja de border collie i mastí, ja directament ens diuen que no." Un problema afegit que observen cada dia és que allà on viuen, Empuriabrava, la majoria d'habitatges són segones residències o allotjaments temporals. Els veïns permanents gairebé han desaparegut. "Tots són estrangers que venen a temporades. Les immobiliàries només fan lloguers vacacionals o vendes". El resultat és una problemàtica que s'ha convertit en una realitat quotidiana a la costa empordanesa: treballadors locals sense accés a habitatge al mateix territori on treballen. Davant la impossibilitat de llogar, estudien una opció que no era el seu pla: comprar. Amb poc estalvi i menys de trenta anys, es plantegen assumir una hipoteca i reformar una casa antiga simplement per garantir estabilitat. "No era la meva primera opció amb només vint anys, però sembla l'única" davant la necessitat urgent de trobar casa.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/comarques/2026/05/31/calvari-parella-girona-trobar-pis-lloguer-no-busquem-luxe-130852013.html>